

Sygn. II C 1047/18

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie II Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Katarzyna Sałaj-Alechno
Protokolant:	Monika Szczegot

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2019 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. z siedzibą w W.

przeciwko M. B.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda (...) Bank S.A. z siedzibą w W. na rzecz pozwanego M. B. kwotę 5.417,00 zł (pięć tysięcy czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II C 1047/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 21 lutego 2019 roku

Powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. w dniu 2 listopada 2017r. wniósł pozew o zapłatę w elektronicznym postępowaniu upominawczym, domagając się zasądzenia od pozwanego M. B. na jego rzecz łącznej kwoty 87.335,15 zł, w tym: a) kwotę 85.441,96 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 21 października 2017 r. do dnia zapłaty b) kwotę 1.355,55 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 listopada 2017r. do dnia zapłaty, c) kwotę 537,64 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 listopada 2017r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania (k. 1-2).

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 21 marca 2014 roku powód zawarł z pozwanym umowę kredytu nr (...), zaś pozwany nie wywiązał się z zobowiązania terminowego dokonywania spłat w ustalonych wysokościach. W związku z brakiem zapłaty zaległych rat powód wypowiedział umowę stawiając całą należność w stan wymagalności oraz podjął próbę polubownego pozasądowego rozwiązania sporu, wzywając pozwanego do spłaty należności pismem z dnia 29 września 2017roku. Do dnia sporządzenia pozwu pozwany nie spłacił zadłużenia.

W dniu 12 grudnia 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzekł zgodnie z treścią pozwu. (k. 3)

Pozwany w dniu 25 stycznia 2018 r. złożył sprzeciw od nakazu zapłaty i podniósł zarzut: braku wypowiedzenia umowy kredytowej i możliwości żądania spłaty całości kredytu, braku zasadności naliczania odsetek umownych

w przypadku hipotetycznego uznania, iż doszło do rozwiązania umowy kredytowej, wadliwie określonej wysokości rzekomej należności i nie wskazania sposobu kalkulacji odsetek umownych oraz spłaty przez pozwanego należności powodującej stałe zmniejszenie zadłużenia. (k. 5)

Wobec skutecznie złożonego sprzeciwu, sprawa została przekazana do tutejszego Sądu postanowieniem z dnia 02 lutego 2018 roku. (k. 6)

W piśmie z dnia 13 września 2019r. powód podtrzymał swoje stanowisko. (k.12)

Na rozprawie w dniu 21 lutego 2019 roku pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pełnomocnik pozwanego zakwestionował roszczenie, tak co do zasady jak i co do wysokości. Podniósł zarzut nieudowodnienia skutecznego wypowiedzenia umowy, wskazując iż pismo o wypowiedzeniu umowy podpisała osoba nieuprawniona oraz że nie zostało skutecznie doręczone do adresata. Pełnomocnik pozwanego zakwestionował wyliczenie zaległości przedstawione przez powoda (k.69).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany M. B. zawarł w dniu 21 marca 2014 r. z powodem (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...), w ramach której bank udzielił pozwanemu kredytu w łącznej kwocie 103 955,00 zł na okres 96 miesięcy na warunkach określonych w umowie. Pozwany był zobowiązany do poniesienia kosztów : a) prowizji bankowej w kwocie 2 967,08 zł, b) ubezpieczenia na wypadek śmierci, trwałej i całkowitej niezdolności do pracy albo hospitalizacji w wyniku nieszczęśliwego wypadku na okres pierwszych 12 miesięcy trwania umowy w kwocie 12 237,71 zł, na co zaciągnął kredyt dodatkowy w wysokości 15.204,79 zł na zasadach określonych w umowie. W związku z powyższym bank przekazał do dyspozycji kredytobiorcy łączną kwotę 119.159,79 zł. (§ 1, § 2 i § 17 umowy). Kredyt i kredyt dodatkowy oprocentowane zostały według zmiennej stopy procentowej, która w dniu podpisania umowy wynosiła 16.00 % w stosunku rocznym. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania na dzień zawarcia umowy wynosiła: a) dla kredytu 23.3 %, b) dla kredytu dodatkowego 17.2%. Pozwany zobowiązał się do spłaty raty kredytu i kredytu dodatkowego w okresach miesięcznych 21 dnia każdego miesiąca, przy czym płatność pierwszej raty kredytu i kredytu dodatkowego została ustalona do dnia 21 kwietnia 2014 roku. Łączna wysokość raty kredytu i raty kredytu dodatkowego wynosiła 2.207,89 zł, z tym zastrzeżeniem że wysokość pierwszej raty kredytu i kredytu dodatkowego nie będzie wyższa niż 2.260,85 zł. (§ 3 i § 4 umowy). W przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu rat, bank był uprawniony do pobierania odsetek, naliczonych według stopy procentowej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP (§ 8 umowy).

Bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 1-miesięcznego okresu wypowiedzenia m.in. w razie zwłoki z zapłatą pełnych rat, wynikających z harmonogramu spłat, za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim pisemnym wezwaniu kredytobiorcy do spłaty wymagalnych należności w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania. Postanowiono, że po upływie okresu wypowiedzenia umowy kredytobiorca jest zobowiązany do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu i kredytu dodatkowego wraz z należnymi odsetkami (§ 10). Jako adres zamieszkania i do korespondencji pozwany podał: ul. (...), (...)-(...) M.. / umowa konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...), k. 22-25 /

Pozwany w latach 2014-2018 spłacał kredyt, lecz spłaty nie dokonywał w terminie i wysokości uzgodnionej w umowie. W szczególności pozwany nie spłacił raty kredytu w kwietniu 2017 roku oraz w lipcu 2017 roku, a od września 2017 roku do maja 2018 roku wpłacał kwoty rzędu 100-200 złotych. / zestawienie należności i spłat kredytu k. 33-40; wydruk elektroniczny rozliczenia kredytu k. 41-52 /

W dniu 3 lipca 2017 roku Bank sporządził wezwanie do zapłaty skierowane do pozwanego, w którym wezwał pozwanego do uregulowania zaległości w spłacie kredytu w wysokości 3.697,99 zł w terminie 14 dni roboczych od daty doręczenia monitu pod rygorem wypowiedzenia umowy. Jako dowód doręczenia wezwania, powód przedłożył

kopię awizowanej koperty z pustym miejscem na oznaczenie adresata przesyłki. / wezwanie do zapłaty k. 26; kopia koperty k. 27 /

Kolejno, w dniu 3 sierpnia 2017 roku Bank sporządził oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, w którym wskazał, że w związku z nieuregulowaniem zaległości w spłacie kredytu, wypowiada umowę kredytu z zachowaniem okresu wypowiedzenia określonego w umowie liczonego od dnia doręczenia pisma. Wskazał też, że w następnym dniu po upływie okresu wypowiedzenia całość środków kredytowych wraz z odsetkami i kosztami staje się wymagalna i podlega natychmiastowemu zwrotowi. Następnie, dnia 29 września 2017 roku bank sporządził ostateczne wezwanie do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od doręczenia wezwania. Jako dowód doręczenia ww. pism powód złożył kopię wyciągu z pocztowej książki nadawczej, w którym określono pozwanego z imienia i nazwiska i podano jego adres. / oświadczenie banku o wypowiedzeniu umowy z 3.08.2017 r. k. 28; kopia wyciągu z książki nadawczej k. 29; ostateczne wezwanie do zapłaty z 29.09.2017 r. k. 30; kopia wyciągu z książki nadawczej k. 31-32 /

W dniu 20 października 2017 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg bankowych, ustalając wysokość zadłużenia pozwanego na kwotę 87.335,15 zł, na którą składała się: należność główna w kwocie 85.441,96 zł, odsetki umowne od dnia 21 kwietnia 2017 roku do 29 września 2017 roku w kwocie 1.355,55 zł oraz odsetki za opóźnienie od 21 kwietnia 2017 roku do 20 października 2017 roku w kwocie 537,64 zł. / wyciąg z ksiąg Banku z dnia 20 października 2017 roku k. 21 /

Za miarodajne dla ustalenia powyższego stanu faktycznego Sąd przyjął wskazane dokumenty, albowiem ani ich autentyczność, ani wiarygodność nie zostały w sposób skuteczny podważone.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powód nie udowodnił dochodzonego roszczenia, dlatego też powództwo w całości podlegało oddaleniu.

Kodeks cywilny stanowi ogólną zasadę, w myśl której ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Każdy fakt sporny powinien być udowodniony, jeżeli ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zgodnie, zaś z dyspozycją art. 232 kpc to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą się skutki prawne. Zatem to przede wszystkim strony powinny wskazać sądowi środki dowodowe zmierzające do wykazania prawdziwości ich twierdzeń a ocena przydatności wskazanego przez strony należy do sądu. Również ewentualne ujemne skutki nie przedstawienia dowodu obciążają stronę, która nie dopełniła ciężącego na niej obowiązku. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kpc) (wyrok SN z 17.12.1996 r. ICKU 45/96, OSNCP 1997, nr 6-7, poz. 76).

Powód dochodził od pozwanego zapłaty kwoty 87.335,15 zł wraz z odsetkami na podstawie wierzytelności wynikającej z umowy o kredyt. To na powódzie zgodnie z art. 6 kc spoczywał ciężar wykazania zasadności i wysokości wierzytelności, która mu przysługuje od pozwanego.

W myśl art. 69 Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Z kolei art. 353 § 1 kc zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić.

Zasadny okazał się zarzut bezskuteczności złożonego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu. Pozwany konsekwentnie zaprzeczał temu, aby wypowiedzenie umowy zostało mu skutecznie doręczone, a zatem w myśl art. 6 kc okoliczności tą winien udowodnić powód.

Tymczasem, powód nie udowodnił, aby wywiązał się należycie z obowiązku prawidłowego wypowiedzenia umowy. Jak wynika z zapisów umowy kredytowej, warunkiem skuteczności wypowiedzenia umowy było uprzednie skuteczne wezwanie kredytobiorcy do zapłaty wraz z wyznaczeniem terminu 7 dni na uregulowanie zadłużenia, upływ tegoż terminu oraz brak spełnienia świadczenia w tym terminie przez pozwanego. Na podstawie dokumentów złożonych przez powoda nie sposób uznać skuteczności wypowiedzenia umowy. Powód, jako dowód doręczenia wezwania do zapłaty, przedłożył kopię awizowanej koperty z pustym miejscem na oznaczenie adresata przesyłki (k. 27), a jako dowód doręczenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy - kopię wyciągu z pocztowej książki nadawczej z podaniem jedynie imienia i nazwiska pozwanego i jego adresu (k. 29). Oba z tych dokumentów nie stanowią dowodów skutecznego doręczenia przesyłek adresatowi w sytuacji jego kwestionowania. Za taki można by uznać zwrotne potwierdzenie odbioru podpisane przez pozwanego. Pomimo, że w umowie kredytu wskazano, że bank ma pisemnie wezwać kredytobiorcy do spłaty zadłużenia, bez dookreślenia, czy chodzi o list polecony, czy list zwykły, to Sąd stoi na stanowisku, że powodowy bank, jako podmiot profesjonalny, powinien szczególnie zadbać o swoje interesy, po to, aby w sposób należyty zapewnić sobie możliwość ewentualnego dowodzenia swoich roszczeń przed sądem. Same pisma bez dowodu ich doręczenia pozwanemu są niewystarczające w sytuacji zaprzeczenia ich otrzymania. To na powodzie ciążyą podwyższone wymagania co do staranności w przygotowaniu dokumentacji mającej stanowić dowód w sprawie. Sąd podkreśla również, że skoro w istocie nie można określić daty doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty, to tym samym nie można zbadać, czy w dacie sporządzenia oświadczenia banku o wypowiedzeniu umowy upłynął zakreślony termin na spłatę zadłużenia pod rygorem wypowiedzenia. Zatem w świetle posiadanego materiału dowodowego Sąd uznał, że powód nie udowodnił skutecznego wypowiedzenia umowy, a tym samym nie udowodnił, aby jego roszczenie stało się wymagalne.

Ze względu na fakt, że wypowiedzenie okazało się nieskuteczne, łącząca strony umowa kredytu nie została rozwiązana i nadal obowiązuje, to nie zachodzi potrzeba ustosunkowywania się do innych zarzutów podnoszonych przez pozwanego dotyczących braku zasadności naliczania odsetek, wadliwego określenia wysokości rzekomego zadłużenia czy nie wskazania sposobu kalkulacji odsetek umownych.

Tym samym żądanie powoda okazało się bezzasadne w całości, w związku z czym Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 kpc, który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W niniejszej sprawie powództwo zostało w całości oddalone, wobec czego należało zasądzić zwrot kosztów procesu na rzecz pozwanego. Na zasądzoną kwotę 5.417 złotych składają się: koszty zastępstwa procesowego w kwocie 5.400 zł stanowiące wynagrodzenie pełnomocnika określone na podstawie § 2 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

ZARZĄDZENIE

(...)